

Kate Clayborn

Halsoverkop

De Fontein

Proloog

De eerste keer dat Will Sterling Nora Clarke zag kon hij amper iets zien.

In de koele schaduw van de grote esdoorn waar hij op die heldere zomerdag tegenaan leunde zag de hele wereld er wazig uit: de bladeren boven hem groen maar vormeloos, het terrasmeubilair links van hem dofzwart, met zachte randen, het gebouw voor hem hoog en zandkleurig, en de achterdeuren van alle appartementen weinig meer dan donkere, vlekkerige rechthoeken die toegang boden tot houten balkons waarvan de planken leken te golven, tenzij hij zijn ogen half dichtkneep.

Hij was eraan gewend geraakt, aan die wazigheid, of misschien had hij er nooit echt aan hoeven wennen. Hij kon zich niet echt een tijd herinneren dat hij zijn ogen niet tot spleetjes hoefde te knijpen om dingen scherp te zien, hoewel hij wist dat het erger was geworden. Hij wist dat op de tweede rij zitten bij de meeste van zijn lessen niet meer volstond; hij wist dat hij vorig jaar na het derde lesuur – literatuur, zijn enige les samen met Caitlin, die graag helemaal achteraan zat – soms een kloppende hoofdpijn had gehad. Hij wist dat het doffe witte leer van de honkbal het belangrijkste aan die bal was geworden, dat hij het het best zag tegen het heldere blauw van een wolkeloze hemel, dat hij op bewolkte dagen een grotere kans liep om door zijn coach te worden uitgekafferd.

Hij wist dat hij niet altijd meer kon zien of zijn moeder glimlachte, tenzij hij heel dicht bij haar stond.

Maar... een bril? Will Sterling met een bril op? Op het veld, met zo'n grote, zweterig uitzijnde sportbril op zoals Brandon Tenney droeg?

Hij kon zich niet neerleggen bij het idee, nog niet. Daarom had

hij het hele afgelopen jaar de schoolverpleegkundige ontweken wanneer ze ogentesten deed, en had hij aantekeningen overgenomen van degene die naast hem zat in plaats van van het bord of het projectiescherm. Hij vroeg altijd eerst of dat mocht – beleefd en, zo hoopte hij, charmant. Hij duimde voor zonnige dagen.

Hij liet zijn onbetrouwbare ogen teruggaan naar de zwarte vlekkerige rechthoek die hij zo goed mogelijk in de gaten probeerde te houden, de rechthoek waarvan hij amper twintig minuten geleden abrupt was weggelopen.

‘Wacht buiten,’ had zijn moeder met een vreemde, scherpe stem gezegd toen duidelijk was geworden dat de dingen anders verliepen dan ze aan het begin van de dag had bedacht. Een rit van tweeënhalve uur naar Chicago, een stad waar Will nog nooit was geweest, de belofte het niet aan zijn vader te vertellen en geen woord om hem voor te bereiden op het moment dat ze in de schemerige gang op de begane grond van dit appartementengebouw hadden gestaan en ze met een resolute volharding die bijna onbeleefd had aangevoeld op de deur had geklopt.

‘Dit is je oom,’ had zijn moeder tegen hem gezegd toen een kleine, breedgeschouderde, volkomen onbekende man had opgedaan. Will, op ooghoogte met de man, had dichtbij genoeg gestaan om te zien dat zijn mond even openviel voor hij hem weer sloot en hen met opeengeklemd kaken had aangekeken.

‘Mijn broer,’ had ze er zacht aan toegevoegd, en haar stem was even overgeslagen van emotie.

Heb je een broer? had hij verward gedacht, nu ook wazig in zijn hoofd. Toch had hij zijn hand uitgestoken om de man – zijn oom – te begroeten.

‘Ik ben Will,’ had hij automatisch gezegd, beleefd, blij dat zijn eigen stem de laatste maanden, sinds hij vijftien was geworden, niet meer zo vaak oversloeg. In zijn eigen oren klonk hij volwassener en minder verbaasd dan hij zich vanbinnen voelde.

De man – zijn óom, zijn oom van wie hij nog nooit had ge-

hoord – had zijn hand niet gepakt. Had hem niet eens aangekeken. In plaats daarvan had hij Wills moeder aangestaard alsof ze een spook was, of misschien alsof ze nog wel leefde maar was opgestaan uit de dood.

In het appartement, waar het rook naar sigaretten en de boenwas die zijn moeder thuis ook gebruikte, was niemand gaan zitten. Niemand had iets gezegd. Zijn oom – Donny, had zijn moeder hem uiteindelijk meegedeeld, aangezien de man zelf geen interesse had getoond in een verdere kennismaking – was naast een bruine luie stoel gaan staan (bobbelig maar onscherp in Wills onbetrouwbare ogen), met zijn handen diep in de zakken van zijn spijkerbroek gestoken. Zijn moeder was bij de deur blijven staan, en Will ook. Hij dacht dat ze had gewacht tot ze fatsoenlijk binnen zou worden gevraagd.

Zelfs Will begreep dat dat niet zou gebeuren.

‘Ik doe dit niet met jouw kind erbij,’ had Donny uiteindelijk gezegd, de eerste woorden die Will hem ooit had horen zeggen.

Jouw kind, had Will in gedachten herhaald. In luisteren was hij in elk geval altijd goed geweest, en hij had de boodschap begrepen. Ook al was die Donny misschien wel Wills oom, hij was zeker niet van plan familie te zijn, en Will probeerde zichzelf wijs te maken dat het hem niet kon schelen. Hij was tenslotte enig kind en had altijd gedacht dat zijn ouders ook enig kind waren. Andere kinderen op zijn school hadden grootouders, neven en nichten, grote bijeenkomsten met de feestdagen. Het gezin Sterling was een kleine eenheid. Alleen zij drieën. Zelfs geen hond, kat of goudvis om de situatie gecompliceerd te maken.

Toch had Will gevoeld dat er een blos naar zijn wangen steeg. Hij had een brandend gevoel in zijn maag gekregen, en de spieren in zijn armen waren opeens strak gespannen. De laatste tijd was hij snel opvliegend, snel boos. Wanneer hij niet aan meisjes dacht – meestal aan Caitlin, maar eerlijk gezegd keek hij ook andere meisjes na – was hij vaak chagrijnig, snel afgeleid en somber. Als het klopte wat zijn leraar verzorging in de les vertelde,

hoorde dat allemaal bij volwassen worden, maar op dat moment had hij het gevoel dat zijn verwarrende, razendsnel wisselende emoties een doel hadden. Ook al was hij misschien pas vijftien, hij was nu al langer dan die Donny en deed voor honkbal aan gewichtstraining. Hij hield er niet van dat iemand zo'n scherpe toon aansloeg tegen zijn moeder.

Op dat moment had ze haar 'wacht buiten'-bevel gegeven, en hij was volkomen verrast geweest zo te worden gecommandeerd, bijna te worden... gedrild. Thuis waren zijn ouders altijd losjes, coulant, een beetje verstrooid, en als Will dacht dat het minder met hun opvoedingsstijl te maken had dan met het feit dat ze tijd voor hen tweeën en hun voortdurende, soms uitputtende gene- genheid voor elkaar wilden hebben, nou ja... Hij mocht tenmin- ste later thuiskomen dan andere kinderen. Hij hoefde niet voor alles toestemming te vragen, iemand aan het eind van de avond zijn huiswerk te laten zien of te bellen wanneer hij na een trai- ning later thuis zou zijn.

En omdat hij zo geschokt was – door dat moment, door alle momenten die eraan vooraf waren gegaan – was hij weggegaan. Door de achterdeur in plaats van de voordeur, de wazige zwarte rechthoek die hij nu in de gaten hield. Hij kon niet genoeg op zijn ogen of het felle zomerzonlicht vertrouwen om te zien of er daarbinnen iets misging, dus hij had de glazen deur achter zich opengelaten toen hij was weggegaan, en alleen de hordeur dicht- gedaan. Op de gammele houten vloer onder zijn voeten was hij naar links gedraaid en via een paar eveneens gammele treden de tuin in gelopen, over een stuk zongeblaterd gazon naar een lom- merrijke boom die te groot was voor de tuin.

En hij had gewacht.

Ondertussen had hij geprobeerd zijn blik en gedachten te con- centreren.

Wat betekende het dat hij een oom had van wie hij nog nooit had gehoord? Wat betekende het dat zijn moeder haar broer op- zocht – en Will had meegenomen – zonder het tegen zijn vader

te zeggen? Nu hij erover nadacht: wat betekende het dat het de laatste tijd stil was geweest in huis, dat zijn vader en moeder soms net zulke sombere buien leken te hebben als hij, dat ze zich nog vaker dan anders leken terug te trekken, hun slaapkamerdeur dichtdeden en hem buitensloten, en zijn vragen wegwuifden wanneer ze uiteindelijk weer tevoorschijn kwamen?

Misschien zou iemand anders zeggen: een scheiding. Veel van Wills teamgenoten hadden gescheiden ouders. Bij een van hen was het echt een vervelende toestand, die gepaard ging met rechtszaken, maatschappelijk werkers en een vader en moeder die elkaar als ouder voortdurend probeerden te overtroeven, zelfs op wedstrijddagen vanaf de tribune. Maar Will wist wel beter, hij dacht niet dat zijn eigen ouders uit elkaar zouden gaan. De Sterlings waren aan elkaar verknocht, zo verknocht dat Will zich door al hun heimelijke, meestal glimlachende blikken naar elkaar, door hoe ze altijd dicht bij elkaar zaten, door hun aanrakingen, kusjes en gefluister soms zelf de stoorzender voelde. Als een ongewenste hond, kat of goudvis.

‘Hé!’ onderbrak een stem van boven zijn gedachten.

De stem van een meisje.

Op de een of andere manier een volmaakte stem, zelfs afgaand op dat korte, alledaagse woord. Het klonk alsof er een lach achteraan zou komen.

Hij hief zijn hoofd in de richting van de stem – instinctief, afwachtend. En toen... volgde er inderdaad een lach. Hij barstte los in de lucht boven hem en kwam als klimop vanaf een van de balkons omlaag. Zijn hele lichaam verstilde en zijn puberhart sputterde zoals het nooit eerder had gedaan. Later, veel later, toen hij zichzelf toestond na te denken over die dag, die dag waarop bijna alles in zijn leven was veranderd, herinnerde hij zich dat de lach van het meisje het enige was geweest wat in die vreemde achtertuin vertrouwd had gevoeld, met die onbekende oom binnen en zijn moeder geheimzinnig, verdrietig, boos en bang. Het had zo vertrouwd gevoeld, zo verwelkomend dat hij – die korte tijd –

al het andere verwarrende aan die dag was vergeten. Caitlin was hij absoluut vergeten, hoe beschamend het ook was.

‘Hé,’ herhaalde ze, deze keer luider, en er volgde nog een lach.

Hij zette zich van de boomstam af en deed een stap vooruit, naar de rand van het bladerdak, zodat hij haar – helemaal of deels – kon zien. *Wees cool*, zei hij tegen zichzelf, terwijl hij zijn haar van zijn voorhoofd streek. Hij had niet gedacht dat hij vanaf de balkons te zien was, maar blijkbaar...

‘Ga daar weg!’ riep ze, net toen hij uit de schaduw stapte, en hij verstarde weer. Twee keer op één dag worden gecommandeerd? Dat was echt ongewoon, en deze keer vond hij het nog verwarrender, want wat had hij verkeerd gedaan?

En toen...

Toen zag hij haar.

Tweede verdieping, rechterkant. Ze was wazig – uiteraard was ze wazig – maar de lucht achter haar was helderblauw, en de wazigheid leek evenveel te maken te hebben met haar bewegingen als met zijn ogen. Ze zwaaide met haar armen voor zich uit, en haar lange sluike paardenstaart was een lichtbruin touw dat over een schouder in een helderwit T-shirt naar voren zwaaide. Door de balkonplanken kon hij niets van haar onderste helft zien, maar hij zag het toen ze op en neer sprong. Hij zag haar paardenstaart weer zwaaien en hoorde haar voeten dreunen op het hout.

‘Weg jij, wég!’ schreeuwde ze.

Bijna deed hij een stap achteruit, en hij voelde hoe de adem uit zijn lijf werd geperst door verbijstering en teleurstelling over het feit dat hij zo werd... weggestuurd. En dan vooral door haar. Maar toen hij twee bruine harige gedaanten zag die met dikke gebogen staart van het balkon op een elektriciteitskabel sprongen en wegvluchtten, besepte hij opgelucht en blij dat ze helemaal niet tegen hem had geschreeuwd.

Ze had geschreeuwd naar...

‘Eekhoorns, Nonna!’ riep ze over haar schouder in de richting van de wazige zwarte rechthoek achter haar.

Hij fronste zijn wenkbrauwen, nieuwsgierig naar dat tweede woord, een woord dat hij nog nooit had gehoord. Voorzichtig deed hij nog een stap naar voren. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en zag dat haar gezicht net een ovaal was. Hij zag dat ze haar handen in haar zij zette, dat ze haar lijf naar de zich terugtrekkende eekhoorns toe draaide, alsof ze er zeker van wilde zijn dat ze echt weggingen. Zijn hart, dat eerder had gesputterd, begon nu snel en wanhopig te kloppen.

Zo voelde hij zich niet wanneer hij Caitlin zag; zo voelde hij zich niet wanneer hij een van de meisjes zag op wie hij de afgelopen jaren verliefd was geweest. Iets voelde heel anders. Anders in zijn hoofd en in zijn hart.

Ze maakte een gefrustreerd geluid, een diepe zucht-kreun, liet haar handen van haar heupen zakken en boog zich voorover om iets te bekijken. Voor het eerst besteedde Will aandacht aan wat haar op het balkon omringde: nog meer onduidelijk groen dat tussen de planken en boven de balustrade uit groeide. Achter dat alles verloor hij haar uit het oog, en hij vervloekte het, net als zijn zicht. Hoe kon hij nu weten of ze hem zag? Kon ze hem misschien tussen al dat hout en die planten door zien? Hij moest snel iets bedenken om tegen haar te zeggen. Moest hij over de eekhoorns beginnen? Moest hij haar vragen wat *nonna* betekende? Kon hij iets bedenken waardoor hij niet klonk alsof hij een insluiper was? Want daar leek hij op dat moment vast op.

Hij schraapte zacht zijn keel, om ervoor te zorgen dat zijn stem niet zou overslaan, en precies op dat moment kwam ze weer overeind.

Misschien moest hij gewoon *hallo* zeggen. Dat was toch niet griezelig? Hij opende net zijn mond toen hij door iets werd geraakt. Boven op zijn hoofd. Hij bracht zijn hand omhoog... Nog een treffer, en nog een. Niet pijnlijk, niet met kracht. Als de eerste grote druppels van een onweersbui. Ze ketsten op hem af en vielen op het gras.

Bekogelde ze hem ergens mee?

Klets, klets, klets. In zijn haar voelde hij iets warmes en nats. Voor het eerst sinds hij haar stem had gehoord keek hij naar de grond. Aan zijn voeten zag hij kleine, helderrode bolletjes liggen, en hij hurkte om er een op te rapen. Perfect rijpe kerstomaten, ontsierd door de beten van twee onverschrokken eekhoorns die door het meisje op het balkon waren weggejaagd. Voor het eerst in wat als uren voelde glimlachte hij. Hij raapte er een paar op en hield ze in zijn handen, en ondertussen bleef ze half aangevreten tomaten de tuin in gooien. Met zijn handen tot kommetjes gevormd ter hoogte van zijn middel bleef hij staan. Toen hij opkeek zag hij dat ze haar gezicht niet eens zijn kant op had gedraaid. Zonder ook maar te kijken gooide ze de op haar stadsbalkon geteelde tomaten over de balustrade, en om de een of andere reden wilde hij haar nu nog liever ontmoeten, met haar praten.

Zoals hij door de tuin naar de boom was gelopen, liep hij ook weer terug. Hij beklom niet de paar treden naar het balkon van zijn oom maar bleef ernaast staan, in de hoop dat ze hem op die plek misschien beter kon zien, en andersom. Hij zou iets naar haar roepen. Hij zou 'Hoi' zeggen, zoals zij niet tegen hem had gezegd. Hij zou 'Heb je iets laten vallen?' zeggen en dan glimlachend zijn handen omhooghouden. Hij hoopte dat haar zicht scherp genoeg was om de tomatenpitten te zien die nog in zijn haar moesten zitten.

Ineens hoorde hij zijn moeders stem door de hordeur, door de zwarte rechthoek waarvan hij vergeten was dat hij ernaar moest kijken.

'We hebben hulp nodig,' zei ze. 'Mijn man en ik, wij allebei... We smeken je om hulp.'

En voor de derde keer die dag veranderde Wills hart in zijn borstkas.

Hij dwong zichzelf te luisteren; hij dwong zichzelf doodstil te blijven. Als het meisje hem nu zag, zou ze hem misschien wel voor een standbeeld aanzien. Een tomaten vangend tuinbeeld dat haar nooit eerder was opgevallen.

Maar in die lange, levensveranderende minuten waarin hij luisterde naar zijn moeder en de oom die hij nooit eerder had ontmoet, waarin hij een gesprek aanhoorde waarvan zijn huid klam werd van de schrik, dacht hij helemaal niet aan het meisje.

Later zou hij zich herinneren hoe luid en abrupt het was gestopt: zijn moeder die met verheven stem tegen Donny had gezegd dat hij wreed en koppig was, dat hij hier spijt van zou krijgen. Dat hij haar en Will nooit meer zou zien als hij haar nu liet vertrekken.

Hij zou zich herinneren dat Donny een doodse stilte liet vallen.

Bij die stilte had Will zijn handen laten zakken, en hij had nauwelijks gemerkt dat de tomaten op de grond vielen. Hij was naar het trapje gelopen om zijn moeder te halen, om ervoor te zorgen dat ze dat ultimatum onmiddellijk zouden nakomen, maar ze was hem voor, opende de hordeur en volgde hem met een bleek gezicht het trapje weer af. Toen ze dichtbij genoeg was zag hij dat haar wangen nat waren van de tranen. Ze liep langs hem heen en keek hem niet aan, maar op de een of andere manier wist hij het toch.

Hij wist dat zij wist dat hij het had gehoord.

Hij liep achter haar aan naar de auto, en voor het eerst sinds lange tijd had hij het gevoel dat hij moeite moest doen haar korte passen bij te houden toen ze de tuin door liep, onder de boom door en aan de andere kant er weer onderuit, en het steegje in waar ze nog niet eens zo lang geleden de auto hadden geparkeerd.

Vanaf de passagiersstoel zag hij dat zijn moeders handen trilden terwijl ze met haar sleutels rommelde, voordat hij ook maar aan het meisje dacht. Aan haar stem, haar lach, haar Nonna en eekhoorns en aangevreten tomaten. Hij bedacht hoe stom het was dat hij haar had opgemerkt. Dat het zo belangrijk had gevoeld haar op te merken. Alles in zijn wereld voelde stom – school, zomer, Caitlin, honkbal – alles wat niet dit was, wat hij zijn moeder had horen zeggen, dat zijn vader en zij zo wanhopig

waren dat ze dit hadden gevraagd. Alles aan hemzelf voelde stom: zijn rusteloosheid, zijn buien, zijn absurde verliefdheid op tomaten gooiende vreemden, zijn stomme ogen en zijn belachelijke, onvolwassen ijdelheid.

Hij stak een hand uit en raakte zijn moeders pols aan.

‘Mam,’ zei hij, en op dat moment, zodra hij zijn eigen stem weer hoorde, nam hij een besluit. Hij besloot dat hij net zo zou groeien als zijn stem was gegroeid. Hij besloot dat dat moest, na wat hij in dat appartement had gehoord.

‘We redden ons wel,’ zei ze, en hij vermoedde dat ze het misschien meer tegen zichzelf zei dan tegen hem. Toch pakte ze zijn hand om er een kneepje in te geven en zichzelf te kalmeren.

‘We redden ons wel,’ herhaalde ze.

Hij zei het tegen haar terug, meerdere keren, tot ze kalm genoeg was om de auto te starten.

Toen ze achteruitreed wilde hij – een wanhopige, vluchtige seconde lang – weer naar boven kijken, naar de hemel, naar het balkon op de tweede verdieping. Naar het meisje met de mooie stem en de lange paardenstaart. Het meisje dat hij eigenlijk helemaal niet had kunnen zien.

Maar dat deed hij niet.

Hij was klaar met wazige afleidingen. Hij was het zat om een kind te zijn.

Op maandagochtend belde hij een oogarts met een praktijk in een nabij winkelcentrum, zodat hij er met de fiets naartoe kon, en maakte een afspraak, ook al wist hij dat hij zou zakken voor alle testen die ze hem ongetwijfeld zouden afnemen. Diezelfde middag kwam hij alleen naar de zomertraining om uit het team te kunnen stappen, en hij negeerde alle geschokte, verwarde tegenwerpingen van de coach, net zoals hij die van Caitlin negeerde toen hij het een paar uur later met haar uitmaakte.

Hij liet zijn gedachten niet meer teruggaan naar het meisje op het balkon.

Hij zag nu alles helder.

1

Zestien jaar later

Voor Eleanora DeAngelo Clarke was het beste moment van de dag helemaal niet 'overdag', zoals velen zouden zeggen.

De beste tijd van de dag was voor zonsopgang.

Het was een vrij recente ontwikkeling, die voorliefde voor vier uur 's ochtends. Toen ze net was teruggekomen, was het niet zozeer een keus geweest als wel een noodzaak, omdat haar dagen vroeg begonnen en lang duurden, het bijverschijnsel van een vaak verstoorde slaap. In die tijd was vier uur 's ochtends niet te onderscheiden geweest van elk ander uur van de dag: donkerder van kwaliteit maar niet echt van karakter, gewoon nog weer een deel van het grimmige, menselijke proces van afscheid nemen waarop ze zich niet voorbereid had gevoeld; waarop ze zich nooit voorbereid zou hebben gevoeld.

Toen het eenmaal voorbij was, toen het overdag drukker en bureaucratischer was geworden en de realiteit van haar nieuwe leven tot haar was doorgedrongen, was vier uur 's ochtends voor haar veranderd. Soms deed ze niet veel meer dan zitten en staren, met haar handen om een mok warme koffie die recht in haar gezwollen, betraande gezicht dampte. Soms stond ze op uit een onrustige, onbevredigende slaap en liep ze naar de achterdeur, schoof die open en deed één stap het balkon op om de frisse, koude herfstlucht in te ademen alsof die een medicijn was. Soms ging ze aan de oude secretaire in de woonkamer zitten en maakte ze lijstjes om haar de dag door te helpen, om haar het gevoel te geven dat ze alles onder controle had op deze plek waar ze nog nooit van haar leven alles onder controle had hoeven te hebben.

Maar met de dag kreeg vier uur 's ochtends een zachter ritme, en Nora bewoog op dat ritme met een verbeterde versie van dat vroege, impulsieve gedrag. In het pikkedonker en de volmaakte stilte nipte ze van haar koffie. Wanneer het koud was bleef ze binnen en liet ze haar lijf en hoofd langzaam en zachtjes ontwakken. Dan liet ze de lijstjes liggen voor later, liet ze zichzelf ademen. Ze liet zichzelf denken en niet denken, herinneren en niet herinneren. Ze liet zichzelf zijn.

Acht maanden later was vier uur 's ochtends een gewoonte geworden, een geheime gewoonte die ze zelfs een naam had gegeven. Wanneer ze 's avonds in bed lag opende ze het klokje op haar telefoon en zette de wekker aan op het tijdstip dat ze 'Gouden Uur' had genoemd. Dan sloot ze haar ogen en keek ernaar uit, naar de reset die het haar altijd leek te geven, naar het zachte welkom dat het haar altijd leek te bieden voor de dag die voor haar lag.

Vier uur 's ochtends kon zowat alles oplossen, begon ze te denken.

Alleen...

Alleen dit niet.

Tweeënhalve week geleden was het gebeurd, en sindsdien had Nora vier uur 's ochtends precies zo doorgebracht als nu: piekerend op een stoel op het balkon, nog gekleed in haar pyjama.

En het was allemaal Donny Pasternaks schuld.

Nora wist dat het vreselijk was om dat te denken, vreselijk om dat zo te voelen. Wie kon een man zijn eigen overlijden nou kwaalijk nemen, vooral een man zo rustig en aardig als Donny? Wie kon iemand – een buurman, vriend, praktisch een familielid – nou veroordelen omdat hij deze wereld zo plotseling, zo onverwacht, zo voortijdig had verlaten? Wie kon er nou zo... zo kwáád zijn?

Nou, het antwoord op die vraag was: Nora.

Nora kon zo kwaad zijn.

Je bent niet boos op Donny, zei ze streng tegen zichzelf. Je weet dat dat niet zo is.

Ze nam een slokje van haar koffie in een poging dat gouden uur weer te voelen. Het was een perfecte nog-net-geen-ochtend, warm, droog en aangenaam, zo'n ochtend waarop ze in haar eerste donkere, gure winter in Chicago had gewacht.

Het lukte niet.

Ze was boos. Ze was boos, gestrest en bang omdat de rustige, aardige Donny Pasternak er niet meer was, en dat was al erg genoeg, vooral zo kort na Nonna. Maar daarnaast was ze ook nog eens doordrongen van het vreselijke besef dat het niets betekende Donny's buurvrouw, vriendin en bijna-familielid te zijn als ze erachter wilde komen wat er met zijn appartement zou gebeuren.

Nora wist heel goed wat het oordeel van buitenstaanders was over het oude hoekige bakstenen gebouw met zes appartementen dat nu voor het eerst in haar volwassen leven voltijds haar thuis was, al was de aard van dat oordeel in de loop der jaren wel veranderd. Toen ze er voor het eerst op bezoek was gegaan, hadden haar ouders er de hele rit vanaf het vliegveld stilletjes – nou ja, niet zó stilletjes – met elkaar over gepraat dat Nonna jarenlang geld en moeite had verspild aan dat 'gebouwtje' terwijl ze na het overlijden van haar man, Nora's opa, ook in haar mooie, afbetaalde huis in een buitenwijk had kunnen blijven wonen. Twintig jaar later was het oordeel anders: was het niet het meest gedateerd uitzienende gebouw in de buurt? Moest het niet wat beter zijn best doen om bij de tijd te blijven? Had niemand ooit overwogen het lichter, moderner te maken? Was dat gestreepte behang in de gang gemaakt van... fluweel?

Het probleem was dat mensen een klassieker niet waardeerden. Mensen waren niet loyaal!

Dat had Nonna altijd gezegd.

Nora sloot haar ogen en bedacht wat Nonna nu zou zeggen. Ze zou waarschijnlijk zeggen dat Donny niet als 'die mensen' was. Ze zou zeggen dat ze Donny vertrouwde. Dat Donny net als alle anderen in het gebouw die jarenlang haar burens waren geweest,

haar familie (daar was niets 'bijna' aan!), er wel voor zou hebben gezorgd dat het appartement in goede handen zou komen, nagelaten aan iemand die begreep waar het hier allemaal om draaide. Iedereen in het gebouw leek dat ook te denken. Tenslotte had Nonna haar appartement aan Nora nagelaten omdat ze wist dat Nora er extra zorg aan zou besteden. Ze wist dat Nora evenveel van het gebouw hield als zij.

'Misschien heeft hij het wel aan een van ons nagelaten,' had Jonah de week ervoor gezegd, tijdens hun eerste vergadering van de vereniging van eigenaren sinds Donny's overlijden. Nora had vooraan in de ruimte gestaan, met de betonnen vloer van de wasruimte in de kelder als de harde druk van de werkelijkheid tegen de zolen van haar sneakers. Ze had de gezichten van haar burenhopvol zien oplichten en had gedacht aan de drie onbeantwoorde telefoontjes die ze naar Donny's notaris had gepleegd.

Volgens mij zouden we dat dan al hebben gehoord, dacht ze. Als hij het aan een van ons had nagelaten, zouden we dat volgens mij wel hebben gehoord.

Maar dat had ze niet gezegd. Ze had een glimlach op haar gezicht getoverd en gezegd: 'We zullen het moeten afwachten,' terwijl ze met een gevoel van naderend onheil haar hand om de statuten van het gebouw had geklemd. Als het niet aan een van hen was, wist ze niet aan wie dan wel, want Donny was niet alleen rustig en aardig, hij was ook alleen, al zolang ze hem kende. Zonder vrouwelijke of mannelijke partner, zonder vrienden of familie buiten deze muren.

Was vier uur 's ochtends te vroeg om nog een poging te doen die notaris te bellen?

Ze slaakte een diepe zucht, die het oppervlak van haar nog grotereels onaangeroerde sterke koffie deed rimpelen. Eigenlijk was het allang tijd om op te houden met haar gepieker om vier uur 's ochtends. Misschien kon ze beter weer een poosje lijstjes gaan maken, want die onbeantwoorde telefoontjes betekenden bijna zeker dat er iets ergs op til was: terwijl zij zat te peinzen was

een of andere gezichtsloze vastgoedbeleggingsfirma waarschijnlijk de overlijdensregisters van Cook County aan het uitkammen op zoek naar mogelijkheden om zo'n snelle make-over uit te voeren. Dan zouden ze een afvalcontainer voor de deur komen zetten en alle spullen van die rustige, aardige Donny Pasternak weggooiden, en ze zouden absoluut klagen over het behang in de gang. (Niet loyaal! snoef Nonna ergens vandaan.) Een maand later zou er in de voortuin een TE KOOP-bord voor Donny's appartement staan met een vraagprijs die het einde zou betekenen voor dit gebouw, waarin Nonna een tweede leven had opgebouwd, dit gebouw dat – als gevolg van het lot (een beetje) en moeite (veel) – zelf familie was geworden.

Ze zuchtte opnieuw – een echte *wee mij*-toestand in dit gouden uur – trok haar voeten onder zich vandaan en stond op uit haar stoel, waarna ze zich uitrekte tot een houding die stijf en kaarsrecht was, voorbereid. Er moest toch wel iets zijn wat ze kon doen behalve... zo te wachten.

Precies op dat moment hoorde ze een deur ergens onder haar openschuiven.

Nora wist hoe het om vier uur 's ochtends was.

Nora wist hoe het in dít gebouw om vier uur 's ochtends was.

En ze wist dat niemand, behalve zij, ooit op dit uur op het balkon kwam.

Niemand behalve... een nieuw iemand.

Nora beseftte dat het hoe dan ook uiterst ongepast zou zijn om naar de balustrade van haar balkon te snellen, haar hoofd over de rand te steken en degene die daarbeneden was te vragen wat hij of zij van vintagebehang vond. Ten eerste was de zon nog niet eens op. Ten tweede droeg ze geen beha onder haar pyjama. Ten derde: als behangpapier het enige gespreksonderwerp was dat ze op dat moment kon bedenken, werd het tijd om haar voornemen er meer op uit te gaan waar te maken.

Misschien was het de notaris met de twijfelachtige telefoon-

etiquette? Of erger, het gezicht van de gezichtsloze vastgoedfirma? Goed, het was nog vroeg, maar misschien hadden die mensen wel de volle vierentwintig uur van een dag nodig om hun akelige behangvijandige plannen uit te voeren. Ze was absoluut niet voorbereid op deze confrontatie, niet zonder beha en een Power-Point-presentatie over de geldbeluste aard van vastgoedrends.

Eerst een beha aan, zei ze tegen zichzelf. Ze stak een hand uit naar de deurklink en bleef toen staan.

Wat nou als het niet een van die twee is?

Ze kon het niet echt uitleggen, het gevoel dat ze had; het gevoel dat ze nog niet naar binnen moest gaan, het gevoel dat de persoon die de deur had opengeschoven iemand was die ze moest ontmoeten.

Het bleef natuurlijk een probleem dat het vroeg was, dat ze geen ondersteunende onderkleding droeg en dat haar ideeën over wat ze zou kunnen zeggen beperkt bleken. Daarom besloot ze dat ze een poging zou doen dit een eenzijdige ontmoeting te maken, tenminste, voorlopig. Voorzichtig zette ze haar koffie op de kleine terrastafel naast haar stoel en liep – blij met haar blote voeten, die geen geluid maakten op het hout, en haar jarenlang aangescherpte kennis van welke planken het meest kraakten – stilletjes naar de balustrade, waar ze zich nestelde in een van de lege ruimten tussen haar vele potplanten.

Vervolgens gluurde ze over de rand, schuin omlaag naar Donny's balkon.

Eerst zag ze hem als een donkere omtrek, afgeschilderd door de lichten die nog aan waren in het appartement. Door haar gezichtspunt van bovenaf kreeg ze slechts een indruk van zijn lijf: handen op de balustrade die iets verder uitstak dan die van haar, lange armen wijd gespreid, met driehoeken lege ruimte tussen die armen, een slanke taille die uitwaaierde tot een brede, gebogen rug en een hoofd laag tussen de gespannen schouders.

Het was alsof je naar een beeldhouwwerk keek, een kunstwerk, iets wat al je aandacht opeiste. Iets wat erop aandrong dat je in

het moment bleef, iets wat tegen je zei dat je moest onthouden wat je zag. Ze had wel kunnen blijven kijken. Tot de zon opkwam. Totdat het gouden uur echt voorbij was.

Ineens drong er iets tot haar door.

Dit was niet de houding van een vastgoedman die een Power-Point-presentatie nodig had.

Die houding met gebogen rug, gebogen hoofd, leunend op het balkon was de houding van een man die... rouwde?

Ze hapte verbaasd naar adem en stapte te snel bij haar balustrade weg.

Ze stootte een van haar planten om.

Het geluid van het terracotta dat het hout raakte, het geluid van een kluit aarde die meteen daarna uiteenspatte, het geluid van de wasachtige bladeren die heen en weer zwipten in de trillende nasleep van hun val – dat alles, dacht Nora, klonk als het hardste geluid dat in de geschiedenis van het bekende universum ooit was gemaakt.

Ze kneep haar ogen stijf dicht. Ze probeerde roerloos te zijn, net als hij was geweest. Als het haar lukte zou de man op het balkon misschien denken dat een wind die alleen op de tweede verdieping waaide de pot had omgeblazen. Of een of ander beest? Ja, dat klonk logisch. Een wasbeer of een bijzonder sterke eekh-

‘Hallo?’

Zijn stem was diep, maar hij sprak het woord zacht uit, voorzichtig. Nora veronderstelde dat ze hem wel kon negeren, dat ze in de standbeeldhouding kon blijven staan tot hij weer naar binnen ging. Later (met een beha aan) kon ze wel naar beneden gaan en zich voorstellen, haar oprechte deelneming betuigen en haar ontluikende egoïstische hoop geheimhouden dat Donny misschien toch wel had gedaan wat het juiste was voor hen.

Maar het voelde een beetje gemeen hem te negeren nadat ze hem had bespioneerd, en ook nadat ze het afgelopen halfuur onterecht boos was geweest op zijn onlangs overleden mogelijke familielid. Even snel hallo zeggen, dan. Sorry zeggen voor het storen. Geen vragen stellen over wat hij van klassieke wandbekleding vond.

Ze stapte weer naar de balustrade toe en dacht er op het laatste moment aan haar armen voor haar borsten over elkaar te slaan.

Toen ze deze keer over de rand gluurde keek hij naar haar op.

Hij was lang, dat kon ze zelfs van bovenaf zien, en dat kwam doordat ze dit gebouw goed kende. Ze wist hoe iedereen in het gebouw eruitzag in verhouding tot de verschillende onderdelen: de balustrades, de overstekken en de deuropeningen. Nu hij rechtop stond leken zijn schouders nog steeds breed, maar over het geheel genomen leek hij haar slanker dan in de voorovergebogen houding waarin ze hem eerst had zien staan. Misschien had het te maken met de kleren die hij droeg. Het was te donker om hem goed te kunnen zien, maar ze leken ruim te vallen, zoals een pyjama, en dat beviel haar wel, de gedachte dat ze misschien allebei nog in slaapkleding op hun balkon stonden.

Wat ze kon zien van zijn gezicht, badend in het warme, gouden licht van het appartement, deed haar adem stokken. De tijd bleef stilstaan. Hij was gladgeschoren, had hoekige kaken en zijn voorhoofd was gefronst in een uitdrukking die paste bij de vraag die in zijn stem had gezeten. Hoewel die scherpe contouren op zich al aantrekkelijk waren, werden ze verbeterd – werden ze echt prachtig – door de zachte ronde vormen die ze vervolmaakten. Dik, golvend haar, rommelig op een manier die Nora deed afvragen of er misschien een extreem flatterende wind was die alleen op de begane grond waaide. Volle lippen, licht uiteengeweten. Over zijn ogen kon ze alleen maar een aanname doen, want die werden voor haar verhuld door het licht dat door zijn donkergerande bril werd weerkaatst.

Ze slikte.

‘Hoi,’ fluisterde ze uiteindelijk terug. Toen hij zich niet verroerde, ging de gedachte door haar hoofd dat hij daar heel goed in leek, in stil blijven staan. Als in: professioneel goed. *Misschien is hij een mimepeler*, zei het volkomen verbijsterde deel van haar hoofd. *Nee, een kasteelwacht*, verbeterde ze zichzelf. Nog steeds

verbijsterd, natuurlijk, gezien de absolute schaarste aan kastelen in, je weet wel, Illinois.

Ineens hief hij zijn rechterhand. Langzaam bracht hij die naar het midden van zijn borst, en met zijn brede handpalm wreef hij een keer over zijn borstbeen in de richting van zijn hart.

‘Je...’ zei hij, terwijl hij zijn hand daar liet rusten, op zijn hart.

Nora voelde de wilde neiging haar eigen hartslagen te tellen. Een-twee, een-twee.

‘... liet me schrikken,’ maakte hij zijn zin af, hoewel niets aan zijn toon of zijn nog steeds rustige stem suggereerde dat hij überhaupt geschrokken was. Hij verschoof iets en liet zijn hand uiteindelijk zakken. Hoewel zijn ogen nog steeds werden afgeschermd door de lichtschildering voelde ze dat zijn blik op haar rustte.

‘Sorry.’ Ze ging dichterbij de balustrade staan en liet haar nog steeds over elkaar geslagen armen erop rusten. ‘Het was niet mijn bedoeling...’

‘Nee, ik ben...’ Hij viel even stil. Toen hij weer praatte klonk zijn stem zachter. ‘Het spijt me als ik je wakker heb gemaakt door het balkon op te gaan.’

‘Geen probleem,’ zei ze met een hoofdknik naar het gebouw. Het voelde alsof ze met z’n tweeën in een samenzwering zaten, zo fluisterend in het donker. ‘Je zult niemand wakker maken.’

Drie van de zes appartementen in dit gebouw werden bewoond door mensen met een gehoor dat... niet scherp was, om het zacht uit te drukken. En Benny, in het appartement onder haar, begon bij het minste of geringste altijd lovend te praten over zijn witte-ruismachine, dus hij zou hen zeker niet horen.

‘En ik ben altijd op om deze tijd,’ voegde ze eraan toe. Prompt perste ze haar lippen op elkaar. Waarom had ze dat tegen hem gezegd? Het was een geheim.

Hij hield zijn hoofd schuin, en het was alsof alles wat expressief was aan zijn gezicht mee kantelde: één wenkbrauw opgetrokken, één kant van zijn mond gekruld. Iets aan die uitdrukking van

oprechte interesse, van nieuwsgierigheid, raakte Nora op een heel kwetsbare, verwaarloosde plek.

Het leek lang geleden – máánden – dat ze zich interessant had gevoeld. Dat ze een nieuw iemand had ontmoet.

Haar wangen werden warm van plezier.

‘Echt?’ vroeg hij.

‘Ja.’ Daar wilde ze het bij laten, vooral omdat het er veel... ademlozer uit was gekomen dan de bedoeling was. Maar voordat ze zichzelf kon tegenhouden voegde ze eraan toe: ‘Het is het gouden uur.’ *Nora!* riepen haar hersenen (niet ademloos). *Wat! Zeg! Je! Nou! Weer!* Ze had de vluchtige hoop dat hij haar niet had gehoord. Boven het geluid uit van de wind-door-het-haar die alleen op de begane grond waaide.

‘Het gouden uur?’

Oké, goed. Hij had haar gehoord.

Ze schraapte haar keel. Ze zou het uitleggen, kort en niet raar (of ademloos). En dan zou ze een manier vinden om Donny ter sprake te brengen en de condoleances aan te bieden waarvan ze zeker wist dat die op hun plaats waren.

‘Zo noem ik deze tijd van de dag... of, nou ja, nog-niet-helemaal-dag.’ Geweldig, dacht ze, en ze rolde in gedachten met haar ogen naar zichzelf. ‘Het is vredig, vind ik altijd.’

Weer verroerde hij zich niet. Hij fronste alleen zijn voorhoofd, alsof hij over die omschrijving moest nadenken. Toen schonk hij haar een scheve grijns waarmee hij op de een of andere manier zowel zelfverzekerdheid als zelfspot wist over te brengen.

‘Nu niet meer zo vredig,’ zei hij, en hij deed een stap dichterbij naar de balustrade toe. Ze probeerde niet op te merken wat voor gevoel hij haar met zijn glimlach en zijn nog steeds zachte stem bezorgde. Vooral in het gebied onder haar over elkaar geslagen armen.

Oeps, dacht ze. Daar kan ik maar beter iets aan doen.

Ze drukte ze strakker tegen haar borsten aan.

‘Geen probleem,’ herhaalde ze, en ze voelde dat haar lippen zich tot een glimlach krulden.

‘In mijn beroep betekent het iets anders. Het gouden uur, bedoel ik.’

‘Ben je fotograaf?’ Dat was de enige andere context waarin ze de uitdrukking had gehoord; het had iets te maken met het licht op een bepaald tijdstip van de dag. Een tijdstip dat natuurlijk niet vier uur ’s ochtends was.

De grijns – en de zelfverzekerdheid – vervaagden. ‘Eh. Nee. Laat maar. Het is niet... erg prettig.’

Nu was het Nora’s beurt om haar hoofd geïnteresseerd schuin te houden. Wat kon er nou onprettig zijn aan een uitdrukking als ‘het gouden uur’, in welke context dan ook?

‘Hoe bedoel je?’

Hierna zou ze absoluut een manier vinden om over Donny te beginnen. Absoluut.

Zijn borst rees bij een inademing voordat hij weer iets zei. Toen hij dat uiteindelijk deed, keek hij bijna schaapachtig. Verontschuldigend.

‘Zo noemen we het uur nadat iemand gewond is geraakt. Eh, traumatisch gewond. Het is de tijd waarin je... Het is de beste tijd die je hebt om de patiënt te behandelen.’

‘O.’ Ze liet haar ogen van zijn gezicht zakken en nam een detail in zich op dat ze nu beter snapte. Hij droeg geen pyjama maar ziekenhuiskleding. ‘Ben je arts?’

‘Ja.’

Maar goed dat mevrouw Salas van 2B niet wakker was. Nora kon haar nu al praktisch horen. *Een dokter, Nora!* zou ze zeggen. *Zou je niet met een dokter willen trouwen?*

Nora schraapte haar keel weer en stuurde die gedachtegang bij. Ze moest over Donny beginnen, en dat kon ze net zo goed nu meteen doen.

In plaats daarvan vroeg ze: ‘Werk je ’s nachts?’

‘Ik werk overdag en ’s nachts,’ zei hij, en ze dacht dat ze de uitputting in zijn stem kon horen. ‘Ik werk de hele tijd.’

Hij klonk zo... verslagen, zoals hij dat zei. Zo vermoeid. Ze open-

de haar mond om iets te zeggen: dat ze dat erg vond voor hem, dat het zwaar klonk. Maar voordat ze dat kon doen nam hij het woord.

‘En jij dan?’

‘Of ik de hele tijd werk?’

Hij glimlachte naar haar, een andere glimlach deze keer. Ze vond dat hij op een zonsopgang leek, die glimlach, ook al was het nog donker om hen heen. Hij overschaduwde alle andere gedachten in haar hoofd: aan Donny, het appartement en het gebouw.

‘Werk jij ’s nachts?’ verduidelijkte hij.

‘O, nee. Ik ben gewoon een vroege vogel. Ik werk overdag. Vanuit huis.’

Dat had hij niet gevraagd, hè? Maar plotseling had dit gesprek voor Nora een heel eigen gouden-uur-hoedanigheid gekregen. Geheim, speciaal en alleen van haar.

‘O ja?’ zei hij met die heerlijk geïnteresseerde toon in zijn stem. Hij bracht een hand omhoog om zijn bril recht te zetten, en op dat korte moment voelde Nora zich absurd en duizelingwekkend tot hem aangetrokken. Toen hij zijn volgende vraag stelde ontging die haar bijna.

‘Wat doe je voor werk?’

Ze glimlachte naar hem en verschoof in een soort gespannen verwachting haar voeten op het hout. Ze had al lang niet meer de gelegenheid gehad om met iemand die geen collega was over haar werk te praten, écht te praten. Ze hield van wat ze deed, ondanks alle hoofdpijn die het haar de laatste tijd had bezorgd, door haar nieuwe situatie en zo. Goed dan. Ze zou de vraag beantwoorden en daarna zou ze over Donny beginnen.

‘Ik ontwerp –’

Voordat ze haar zin kon afmaken doorkliefde een kreet de lucht.

‘Wat krijgen we nou?’ vroeg de man, die zijn hoofd met een ruk opzijdraaide, naar de inktzwarte niet-langer-nacht.

Nora kon het niet helpen: ze begon te lachen.

Hij keek weer omhoog naar haar, en ondertussen ging zijn

hand weer naar zijn borst en wreef hij weer zacht over zijn hart. Die lange, knappe, brildragende man schrok makkelijk van dingen, en daar was ze... opgetogen over. Ze was er helemaal gecharmeerd van.

‘Het is een kat,’ zei ze met de lach nog in haar stem. ‘Een zwerfkat. Waarschijnlijk een van de grote katers.’

Haar gelach verstomde toen ze zich iets realiseerde. Ze had ze al een paar weken niet meer gehoord, niet meer sinds...

‘Donny,’ flapte ze eruit.

De man op het balkon liet zijn hand van zijn hart vallen.

Er viel een lange, ongemakkelijke stilte, waarin Nora’s ziel haar lichaam verliet. *Hier hoef ik niet voor te blijven!* zei die waarschijnlijk, om daarna met een vrolijke zwaai te verdwijnen.

Ze schraapte haar keel. ‘Hij... eh... Hij zette altijd eten voor ze klaar.’

De stilte die daarop volgde was nog langer. Nog ongemakkelijker. Wat een bar slechte manier om een condoleancegesprek te beginnen.

De man draaide zijn hoofd weer, naar de tuin, naar waar de gefrustreerde kattenkreet vandaan was gekomen. Zijn handen krulden zich weer om de balustrade, alsof hij zichzelf moest aarden.

Ze wilde dolgraag iets te zeggen, wat dan ook, maar ze wilde hem ook wat tijd geven, als hij die nodig had. Zelf had ze de afgelopen maanden beslist tijd nodig gehad. Daar was vier uur ’s ochtends goed voor, nietwaar? De arme man.

Het zat haar een tikje dwars dat ze hem nog nooit had gezien en Donny ook nooit over hem had horen praten. Maar dat betekende niet noodzakelijkerwijs iets. Donny was geen prater, geen deler van informatie, zelfs niet met Jonah, die hij het langst had gekend. En hij had gewerkt tot de dag dat hij stierf. Elke doorde-weekse ochtend was hij om zeven uur vertrokken en niet voor halfzes teruggekomen. Hij had een heel leven hierbuiten gehad waar Nora niets van wist. Misschien had hij wel veel mensen gekend; hij had ze alleen nooit meegenomen naar dit gebouw.

‘Stond daarbuiten vroeger een boom?’ vroeg de man op het balkon, waarmee hij haar gedachten onderbrak.

‘Ja,’ zei ze automatisch, en haar blik ging onmiddellijk naar de plek waar die vroeger had gestaan. ‘Een paar maanden nadat ik hier vorig jaar was komen wonen, moesten we hem laten weghalen.’

Ze was er kapot van geweest, toen ze die boom moesten laten omzagen. Haar eerste officiële daad als voorzitter van de vereniging van eigenaren van het gebouw, en het had onheilspellend, vernietigend gevoeld, vooral zo kort na Nonna’s overlijden. ‘Ik wil het niet doen,’ had ze tegen iedereen gezegd, bang voor wat ze zouden denken. ‘Ik wilde dat ik hem kon houden zoals hij is.’ Maar die boom was door en door rot geweest, en eerlijk gezegd hadden ze geluk gehad dat hij niet uit zichzelf was omgevallen. Uiteindelijk had ze hem zien omvallen, na een hele dag van kettlingzagen, mannen in heftrucks en houtsnippers als vallende sneeuw in de lucht. Hoewel ze niet had gehuild, had ze dat wel graag willen doen.

‘Wacht,’ zei ze, want ze besepte dat ze geen acht had geslagen op het belangrijkste deel van wat hij had gezegd. Ze keek weer omlaag en zag dat hij naar haar keek. ‘Ben je hier eerder geweest?’

‘Eén keer. Toen ik nog een kind was.’ Er was iets veranderd in zijn stem, al kon ze niet met zekerheid zeggen wat. Misschien kwam het doordat de lucht om hen heen veranderde: de hemel werd lichter, het pikzwarte voor zonsopgang veranderde in fluwelig blauwzwart. Ze kende het goed genoeg om te weten dat het gouden uur bijna voorbij was.

Hij schraapte zijn keel. ‘Hij was mijn oom.’

Nora knipperde met haar ogen naar hem. Geschoktheid en opluchting schoten door haar heen. Donny had het dus toch aan een familielid nagelaten. *Loyaliteit!* zei Nonna zelfvoldaan, ergens vandaan, al was het niet echt het juiste moment om haar zegeningen te tellen.

‘Ik vind het heel erg voor je,’ zei Nora. ‘Gecondoleerd met het verlies.’

De man liet zijn hoofd zakken. Het leek op een knikje ter erkenning, of was het misschien een soort buiging uit respect voor het noemen van Donny's naam. In haar borst voelde ze haar hart samenknijpen van medeleven, van herkenning.

Ik vind het vervelend dat ik helemaal hierboven ben, dacht ze, hoewel het beslist raar zou zijn om daarbeneden te zijn. Wat zou ze moeten doen? Hem omhelzen? Zonder beha aan? Rampzalig. Uiterst ongepast! Dat zou Nonna uiteraard nooit doen.

'Ik kende hem niet zo goed,' zei hij, en nu... nu wist ze wat ze in zijn stem hoorde. Die klonk een beetje kortaf. Een beetje gefrustreerd.

Een beetje... onloyaal.

Nee, Nora, zei ze tegen zichzelf. Dat denk je alleen door al je gepieker om vier uur 's ochtends. Hij is waarschijnlijk nog in shock, net als jij.

Onder haar bracht de man een hand omhoog en krabde op de bewuste plek op zijn borst. Hij schraapte zijn keel weer. 'Vind je het hier fijn?'

Vond ze het... fijn?

Wat een vraag. Deze plek bevatte de beste herinneringen aan haar jeugd, haar puberteit. En nu had ze met plezier haar hele leven hierheen verhuisd. Ze kon de hele ochtend over dit gebouw praten, vandaar haar idee een PowerPoint-presentatie te maken. Misschien was dit een kans om over het behang te beginnen! Hoewel het waarschijnlijk zinvoller was eerst over de mensen te praten en...

Weer werden ze onderbroken, deze keer door een schrille, dringende pieptoon, en de man klopte snel op zijn been.

'Shit,' zei hij. 'Sorry.'

Binnen een paar tellen werd wat ze van zijn gezicht kon zien verlicht door het blauwige scherm van zijn telefoon. Met de hand waarmee hij die telefoon niet vasthield streek hij afwezig door zijn haar. Gebiologeerd keek ze toe. Hij had prachtig haar, al was dat een compliment dat ze absoluut niet hardop zou geven.

‘Ik moet gaan,’ voegde hij eraan toe. ‘Naar een ander soort gouden uur.’

‘Oké.’ Ineens voelde ze zich verpletterend zenuwachtig. Ze had geen tijd gehad om te zeggen dat ze Donny had gekend. Ze had niet de kans gekregen om hem veel te vragen – wat hij wist over het appartement, bijvoorbeeld, maar ook één klein dingetje: hoe hij heette. En ze had geen tijd gehad om zijn vraag te beantwoorden, wat het belangrijkste van allemaal leek.

Ze vond het hier gewéldig.

‘Wacht,’ begon ze, want dat laatste wilde ze nog zeggen voordat vier uur ’s ochtends voorbij was.

Hij had haar duidelijk niet gehoord, want hij liep al naar zijn balkondeur.

Voordat hij naar binnen glipte keek hij een laatste keer naar haar op. Zijn bril weerkaatste het licht nog steeds.

‘Ik zie je wel weer eens,’ zei hij.

Hij wachtte ook niet op haar reactie daarop.

Lees verder in Halsoverkop

Eerste druk april 2022

Oorspronkelijke titel *Love at First*

Oorspronkelijke uitgever Kensington Publishing Corp.

Copyright © 2021 by Kate Clayborn

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest

Omslagontwerp en -illustratie Splendid Grafisch Ontwerp

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5729 5

ISBN e-book 978 90 261 5730 1

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernieging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.